

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

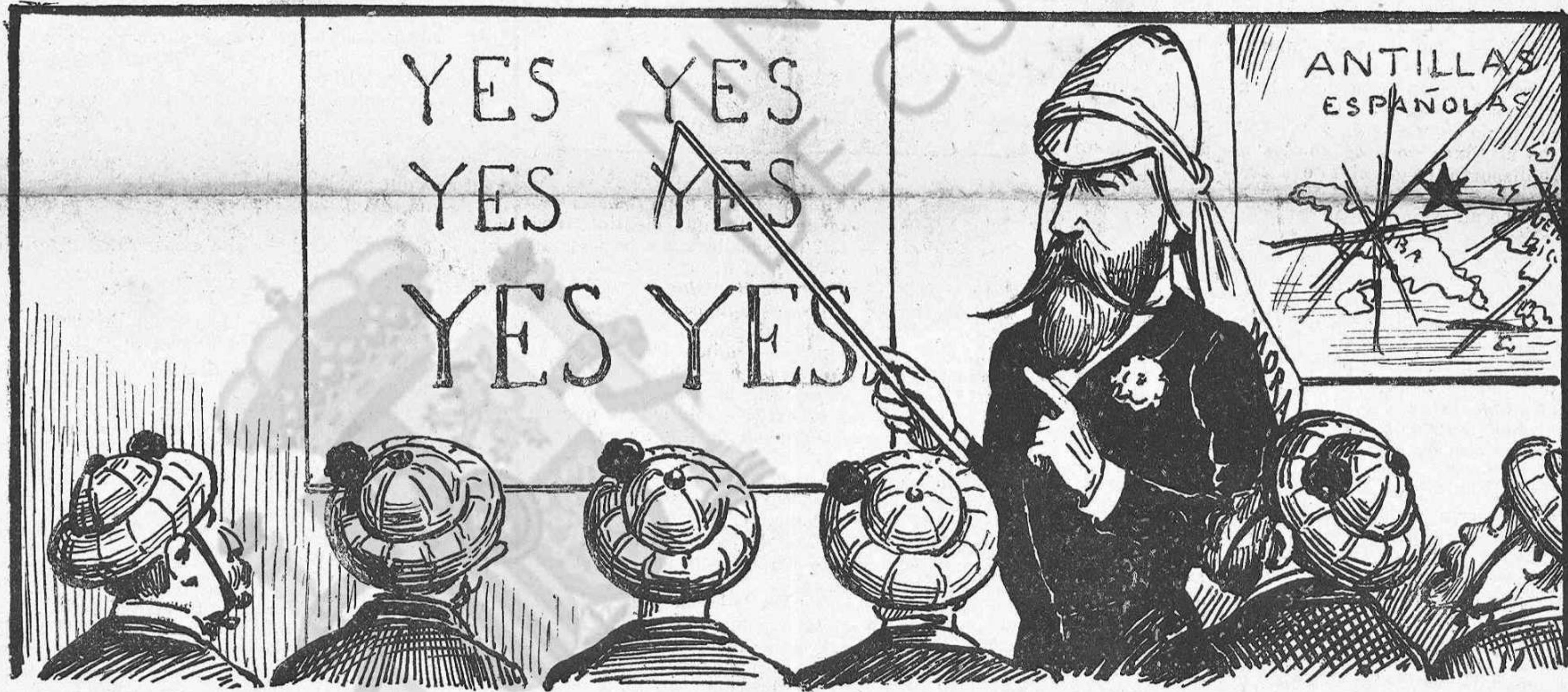
Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50
Cuba y Puerto Rico, 2.—Estranger, 2'50

PER LA COMISSIO DE PARIS.—CLASSES ESPECIALS D' INGLÉS

—No us amohnéu: á tot lo que diguin els yanquis, responguéu yes... y rodi la bola.

OBERTURA DE LA CASSA

—Al primer que surti del cau, ¡foch!... Es el millor sistema.

Lo present número ha passat per la censura de la autoritat militar.

SENSE HORISONS

Hi ha frasses que fiban á l' orella com verdaderas fuetadas. A tal número pertany la que va pronunciar Lord Salisbury, al estallir la guerra, classificant als pobles en nacions vivas y nacions mortas. Llavors encara no hi havia motius suficients pera colocar á Espanya de una manera definitiva entre les últimas. Desgraciadament els successos han vingut á convertir en certa profecia unes paraules que al ser proferidas las varem prendre com un irritant insult.

En la guerra acabém de demostrar la nostra importància. Lo poble que sigué bressol de tants héroes ha cayut al mateix nivell de la Xina. Los mandaríns l' explotan y ell dormita en la mes estúpida de les indiferències.

Per això ha vingut un periódich com *The Times* de Londres á rematxar lo clau y per cert que ho ha fet sense contemplacions de cap mena, ab verdadera sanya.

Parla de les negociacions que s' han de seguir y reconeix qu' en un parell de reunions estarém lllestos. La situació d' Espanya davant dels Estats Units es la de aquell litigant faltat de medis que de prompte deixa de pledejar entregant al contrari tot lo que li demana y tot lo que en lo decurs del temps puga desitjar. «Pero hi ha encara una cosa mes trista—diu lo periódich anglés—y es la passivitat del poble espanyol davant del seu desastre. Lo creyam molt degenerat; pero lo que veiem no es ja degeneració: es mort.»

**

Aixís parlan els extranys que ns contemplan assombrats y ns examinan ab llastimosa compassió.

Verdaderament, á jutjar per la passivitat del poble, qualsevol diria que aquí á Espanya no ha passat res. Hem perdut homes, milions, immensos territoris, y no tenen llàgrimas els nostres ulls per plorarho, ni alenta l' nostre cor un sol impuls de salvadora energia que ns mogui á sobreposarnos á tanta desventura y buscar un bon camí de regeneració.

Los mateixos governs que ns han arruinit, continuan disposant en absolut de la sort de la nació. Tant en absolut que tenen les Corts tancades y al país enter subjecte á un estat excepcional que l' priva del exercici de tots los drets, en los moments en que la conciencia nacional hauria de alsarse prepotent per determinar novas solucions que vinguessin á remediar la cruetat de tantas y tantíssimas desgracias.

L' ànima del poble permaneix ofegada al pes de la mes injustificada de les dictaduras, en l' ocasió precisa en que sols l' ànima del poble podrà salvar á la nació.

No queda mes que un dilema: 6 sometres silenciosament á una sort tan infasta ó rebelar-se. No hi ha sino que contra la rebeldia, ls dictadors disposan de medis coercitius per arrollarla.

**

Estará escrit que haguém de morir de mort lenta, de decrepitut, de anèmia. Per això ls extrangers ens compadeixen y diuen:—No, ja no son degenerats, son difunts.

Després dels grans y estérils sacrificis que portém realisats, subsisteixen integrament les causes originàries de nostra llastimosa situació. Hem perdut la sanch y conservem tots los virus que han determinat l' aniquilament de nostre organisme.

Guerras desgraciades han sigut per altres pobles llisons profitoses que ls han ensenyat á regenerar-se. L' història està plena d' exemples per l' istil. Desgraciadament els espanyols resultem totalment incorregibbles.

Molt se parla avuy de la necessitat d' empindre vida nova, pero ningú precisa clarament en que ha de consistir aqueixa nova vida. Y es que la balumba de vics que ns envolta per tots costats tapa tots los horisons, y ns manté sumits en les tenebres de la incertitud.

Vida nova! quan tot es vell y tot decrépit!....

Subsisteix, mes campant que may, la reacció clerical ab totas les seves supersticions, ab totas les seves enervants hipocresías. Aneu á fer vida nova per aquest costat!

Subsisteix en l' ordre polítich l' artifici mes ignomiñós, que té entregat lo govern de la nació á dos pandillas de vividors polítichs, que ab lo seu joch de caichs y prenen sempre per norma la iniquitat y la injustícia, han acabat per fer aborribles las funcions políticas á la immensa majoria dels ciutadans. Per aquest costat també podém anar á fer vida nova!

Subsisteix una administració atrassada, rutinaria, inmoral y corrompuda, cástich etern de ciutadans honrats que aspiran á guanyar-se la vida honradament, rémora perfidiosa dels que desitjan fomentar la pública riquesa. Ab una administració dolenta lligada íntimamente á una política tant ó mes dolenta qu' ella, aneu á fer vida nova!

La guerra, semblant á un naufragi en lo qual han sucumbit los últims restos de nostre débil poder militar y marítim á tanta costa fomentat, ens restituixen tots les escals actives plenes, atapahidas de personal, que no pot quedarse al carrer y que té sos drets consignats en nostras lleys sempre pròdigas y rumbosas. Després de les derrotas suferidas ens queda un planter de generals efectius tan numerós que n' hi hauria per cubrir á tots los exèrcits d' Europa. Y respecte á Marina—l' altre dia un periódich treya 'ls comptes—podràfam confiar lo mando de cada un dels canons dels pochs barcos que ns quedan, á un jefe superior de l' Armada, y encare n' sobrarían. Cóm ha de ser possible que per aquest costat poguem iniciar una vida nova?

Plens de deutes, ab totes las rendas empenyadas, ab un pressupost de gastos que va creixent sempre, mentres en sentit invers disminueix lo pressupost de ingressos; quina esclerà trobarém que donga pas á la llum de vida nova?

Hem fet á tots. Los que hauríen d' evitarho sacrificant si fos precís las seves persones, s' empenyan en mantenir á tota costa la dominació que han vingut exercint durant tants anys y que ha sigut la causa eficient de totes las nostras desgracies. Sense ells la salvació fora molt difícil: ab ells es totalment impossible.

No fa molts días, en Silvela, pressumpre hereu de n' Sagasta, s' assombrava de que l' poble espanyol, malalt com se troba, no tingui pols. Havía de mirar si aqueixa falta de pols se deu tant á la naturalesa de la pobra víctima, com á la torpesa dels metges que encare s' empenyan en assistirla, després de sos colossals fracassos.

Preconisava en Silvela com á nou tractament, la sinceritat y la veritat. ¡L' home de la daga florentina proclamantse apóstol de la veritat!.... Seria hasta xocarrer qu' Espanya, en los seus últims moments, hagués de morir.... de un tip de riure.

P. K.

OCH á poch, fins ab el Brusí ns entendrem. ¡Sembla mentida, veritat? Donchs llegeixin las següents ratllas que no son nostras sino del *Diari de Barcelona*:

«Fransa, qu' en mitj de sas desgracies tingüé la fortuna de ser un poble viril y patriota, al terminar las guerras ab Alemania y la de la Comunne, en lloc de pensar en aumentar las recompensas, veié la necessitat de retallar las que s' donaren en excés—molt menos que las nostras calculadas proporcionalment—y s' procedí á la depuració.

Sigué nombrada una comissió pera revisar las fulles de servey, la que procedí ab tal severitat que al després famós general Boulanger, li rebaixá dos ascensos y al célebre jefe d' Estat Major de Garibaldi, nombrat coronel, el deixá de simple apotecari, com avants de comensar la campanya.

»Pafssos ahont hi ha homes de la energia de Thiers autor del decret de revisió y pobles de la virilitat del francés que sostenen als governs que prenen tals midas, poden confiar en la seva regeneració, que respon sempre á n' als que ab fé la buscan y ab sa laboriositat y constància la conquistan.»

**

Tot això es cert com l' evangeli.

Pero s' ha de tenir en compte que la Fransa, després de sos desastres, va fer foch nou. Las institucions y los homes que l' havíen portada al abisme van ser escombrats.

Sols fentlo això s' alcansa l' autoritat necessària per empender las salvadoras midas que tenen per base l' cumpliment de la justicia y per objecte positiu la regeneració del país.

Diu que don Carlos prepara

un manifest al país,

en el qual dirá l' que pensa

breu y concís.

Molt bé! ¡Que hable! Que s' expliqui

aquest beneyt del cabás;

però iey! si no ho diu en húngaro,

jo no l' crech pas.

Lo conde de Xiquena ha mort. Va caure malalt quan lo de Cavite, va agravarse considerablement quan lo de Santiago de Cuba, y no ha pogut resistir la firma del protocolo que ha posat las colonias espanyolas á mercé dels Estats Units.

L' únic polítich de la restauració que tenia vergonya se n' ha anat á l' altre barri.

Los seus companys sols son capassos de resarli la següent oració fúnebre: «Vesten Antón, que l' que s' queda, ja s' compón.»

Lo que passa á Puerto-Rico no te nom.

Cert que no va haverhi mai en aquella illa insurreccions ni disturbis. Per fidelissima á la mare patria era tinguda y com á tal ensalzada.

¡Quin error mes funest!

Ha bastat que hi desembarquessen els yankees, per comensar las iniquitats contra ls espanyols.

Verdaderas bandas de facineros els perseguixen y ls creman las propietats. Se cometan verdaderas infamias. No van tenir valor de ferho cara á cara, y ho fan ara que tenen guardadas las espallasses per l' oncle Sam.

Aquest es l' epílech mes trist de la nostra dominació en la terra americana. En lo document que prescriu l' abandó definitiu de aquell patrimoni, hi faltava un sello. El sello de la ingratitud empapat ab la nostra sanch.

Terminada la guerra, ja no te rahó de ser la suscripció nacional.

Eussebi Blasco proposa que lo recaudat fins ara y lo que s' recaudi en lo successiu siga repartit entre ls soldats que tornin de Cuba y de Filipinas.

Que consti l' nostre vot en pro.

Ja tornan las pobras tropas
macilentes, abatudas,
los ulls anegats en llàgrimas,
las bocas contretas, mudas.

Las unes tornan mitj mortas,
las altres tornan malaltas....

Y aquí da fin.... la tragedia:
iperdonad sus muchas faltas!

Perque pugan apreciarse ls sacrificis realisats per Espanya en la dixosa guerra de Cuba, cal ferse càrrec dels següents datos verdaderament esgarrofosos.

De cada 100 morts qu' hem tingut, han sucumbit en lo camp de batalla 2'18 homes y a conseqüència de ferides rebudes 1'10 per cent.

Lo 96'72 per cent restant han mort víctimas del vomit, de l' anèmia, de la tuberculosi y altres enfermetats.

Així donchs, pot ben afirmarse que l' exèrcit espanyol mes que ab els mambisos y ab els yankees ab qui va anar-se á batre positivament, va ser ab las malfatiñas.

Los nostres camps de batalla mes mortífers varen ser los hospitals.

Prompte s' veurá en l' Audiencia de Barcelona una causa procedent del jutjat de Manresa, que no pot menys de despertar poderosament l' atenció del públic.

Instruïda á conseqüència de un fet relacionat ab la útima huelga, l' Ministeri fiscal acaba de fer la calificació corresponent, entenent que ls fets perseguitos constitueixen lo delicte de haverse coaligit los processats per augmentar lo preu del jornal en las fàbricas ahont traballaven.

Si pogués admetre's aquest criteri, tota huelga sostenida per causa de alteració en lo salari, constituiria un delicte.

**

Vegin las classes obreras lo que això significa.

Y vegin ademés si no ha arribat ja l' hora de pendre en la vida pública una part activa y constant, al objecte d' evitar interpretacions legals que acostuman a recaure sempre sobre ls débils que defensan lo pà de sas famílies y may sobre ls forts que s' coaligan per escamitarlo.

**

Pobres soldats espanyols!

Obligats á capitular á Santiago de Cuba, molts d' ells se trobaren faltats de aliments, com avants de la capitulació, y sense alberch, á l' intemperie, sufrint tots los horrors de un clima devorador que no perdonà.

Sobrevingueren las malfatiñas, y ab las malfatiñas las baixas, en tant gran número, que no bastant los brasos dels sobrevivents per donar sepultura als morts, hagué de apelar-se al recurs de cremar als cadàvers.

Trista, ben trista ha sigut la sort de molts que ab motiu de la capitulació entreveyan l' esperança de tornar á la mare patria.

Morts per morts ¿no hauria valgut cent vegadas mes que haguessen sucumbit matant?

**

Los capitulats de Manila tenen en espectativa una sort idèntica.

De moment las tropas yankees s' han aposentat en los millors aquarelaments, destinant las iglesias mal sanas als soldats espanyols y deixant al mitj del carrer als que no caben en las iglesias.

Ja han comensat á declarar-se entre ells tota mena de malfatiñas. Y quan arribi l' hora de la repatriació, cen-

tenars pèr no dir milers de aquells infelissos hauran deixat els ossos en aquell país i hospitalari.

¡Quina responsabilitat mes abrumadora, pels que en l' hora de combatre no 'ls van saber provehir de medis perque poguessen vèncer, y en l' hora trista de la humillació 'ls tenen abandonats y exposats á sucumbir de la manera mes miserable!...

Vaja, no 'ns podém queixar del govern sagastí. Ara mateix acaba de aixecar la suspensió de una garantia... de una no mes, per allò de que val mes poch que gens.

En virtut de tenirse qu' efectuar eleccions de Diputats provincials s' ha disposit que 'ls ciutadans puguen reunir-se lliurement.

Així, encara que als candidats triomfants els designin los governadors y 'ls cacichs, el govern podrà fer veure que han sigut elegits pels electors.

¡Quànta farsa!...

Al principi de la guerra va anar á Madrid un espia nort-americà molt ben recomenat ab cartas de l' embajada de París.

Va estar á Madrid algú temps, y asseguran que l' propi ministre de Marina va facultarlo perque pogués anar á Cádiz á enterarse de tots los secrets de l' Armada.

La Historia haurá d' encabessar las páginas que consagri á narrar las nostres desditzas, ab lo següent títol: «*O Tradició ó Tonteria.*»

CARTAS DE FORA. —*Santa Perpetua de Moguda.* — Uns quants individuos d' aquest poble, no sabent segurament de quina manera sembrar la discordia y armar bronquina, las han empres contra 'l metje y 'l apotecari, que no forman en la colla dels hipòcritas, y ab el propòsit de fastidiarlos han portat un altre apotecari y un altre metje, per sostener als quals apelan á tota classe d' influencias y maniobras. Lo raro no es qu' ells ho fassin; lo sorprendent es que 'l metje y 'l apotecari nous no comprenquin que desgraciat del facultatiu que li han de fer anar els parroquians per forsa.

... *Serra de Almas* (Guialets). — El dia 4, festa major d' aquest poble, se celebrava 'l rosari de l' Aurora, y perque á un pajés que anava al tres va càureli 'l burro davant de la comitiva religiosa, lo rector va apostrofarlo de 'mala manera, dihentl qu' en lloc de t'aballar, valia més que anés á passá 'l rosari. ¡Ja ho crech! Com que la *vinya* del rector dona molt sense traballaria gayre, deu pensarse que las dels altres son lo mateix.

... *Riudoms.* — Ep, senyor vicari, las cosas claras: ¿vosté predica á las noyas solteras qu' enrahonar ab un jove pel carreer es pecat? Y tenirlas guardadas á casa seva fins á las deu ó las onze de la nit què es? ¡Obrils'hi 'l camí del cel?

... *Vilanova d' Escornalbou.* — Per xorro de veu, el mosén que va predicar en aquest poble 'l dia de la festa del Sagrat Cor. ¡Quins crits... y quins disbarats!... Que Espanya no va bé per falta de religió; que Fransa tampoc hi va pel mateix motiu; que si no mudém de camí 'ns passarán una pila de desgracias.... Encare més de las que 'ns han passat.... Vaja, senyor predicador, torni 'ls diners que van donarli per la predica, que sermóns d' aquest gènere s' han de fer gratis. Per dir aquestas vulgaritats, qualsevol rabadá es bo.

DESPEDIDA

Adeu, Cuba encisadora,
la riallera, la gentil,
la de la canya de sucre,
la del rom plé d' esperit,
la de les verdes maniguas;
la dels fantàstichs jardins;
ha arribat de separarnos
lo moment temps h' ha previst,
y no'm queda més que dirte:
—¡Adeu, morena!—

Per mi,
si haig de ser franch, me'n alegro:
que á pesar del teu somris
y del teu cel hermosissim,
tractavas als teus amichs
d' una mena de manera
tant... no sé com' s' ha de dir,
que ab tú, per un que hi guanyava,
n' hi havia divuyt ó vint
que hi perdian la paciencia,
ó la pell, qu' es lo més trist.

Ets guapa ¿per qué negarho?
Tens uns contorns molt bonichs,
y unas curvas molt graciosas,
y un reguitzell d' atractius
que contemplats á distància
fan exclamar: ¡Gran pais!
Pero vista de la vora,
ó millor, vista de dins,
ni es tan preciosa la perla
com se creu la gent d' aquí,
ni tot son á Cuba cocos,
y pinysas y colibris.

Quèdat ab las teves gracies;
quèdat ab los frescos rius
hont els caymans cada dia
se menjan quatre vehins:
quèdat ab el vomit negre,
provehidó 'l més actiu
dels teus pobres cementiris;
quèdat ab els escorpins
ab las auras, ab las niguas,
y ab tots els més esperits

que fan niu en la espessura
dels teus celebrats jardins.
Quèdat ab aquells xubascos
ab que cada quart y mitj
reventas als infelissos
qu' estan lluny d' un cobertis;
quèdat ab las soleyadas,
ab el relente nociu,
ab els ciclons y 'ls temblors
y ab els presents infinits
que la esplèndida Natura
va escampar pels teus confins.

Sí, quèdat-ho tot. Espanya
també viurà al cap y al fi.
¿Que no podrém fumar brevas?
Fumaré escanya-pits,
ó tabaco de Canarias,
ó pacatilla de sis.
¿Que 'ns faltarà 'l rom? Y bueno!
Mentre no 'ns falti 'l bon vi
del Priorat y de Sitges....
¿Que 'l sucre?... Si avuy ja's diu
que hasta se 'n fa de las solas
d' espardenya!....

No, no; aquí
no la sentím la ruptura.
Al contrari; 'l que sentím
es l' haver signat tan mansos
de no rompre avants. ¡Quànts mils
ó milions de rals tindriam,
que á horas d' ara no tenim!
¡Quànts vidas rescatades!
¡Quànts disgustos suprimits!

Siga com vulga, ara es l' hora
y al fi liquidem 'jal fi!
¡Adeu, Cuba! Ja d' Espanya
no devorarás mes fills!
¡Adeu, terra de les febres,
de la malura mambí,
de l' anèmia, de la rabia,
¡de la mort! ¡Adeu, país
de guanajos y pendejos
y formigas y mosquits!
¡Adeu, Cuba!...

Y de l' arenga
tallo á corre cuya 'l fil
y sense més circumloquis
emprenc un altre camí,
que veig á les Filipinas
y á Puerto-Rico bullint,
y avants no se 'ns evapori,
també me'n vull despedir.

C. GUÀ.

AVANTS, ARA Y DESPRÉS

ON Práxedes està conferenciant ab los seus ministres.

—¿Es dir que opinan lo mateix que jo?

—Lo mateix.

—¿Y creuhen que la guerra no pot anar?

—Ho creyém.

—Pues a buscar una solució. Per acabar la guerra ¿qué podríam fer?

En Capd. pón, després d' un rato de meditació:

—¡La pau!

Tots los ministres celebren 'l ocurrencia.

—¡Sou l' àliga dels polítichs!

—¡Lo fènix dels estadistas!

—¡L' avestrús dels diplomàticshs!

—Nada, farém la pau: no'n parlém més.—

Grans crits al carrer.

Don Práxedes surt al balcó y pregunta á la multitut estacionada davant de casa seva:

—¿Qué voléu?

—¡Corts! ¡Corts! ¡Que s' obrin las Corts!

—Ah!

Y s' torna á ficar á dins dissimulant una rialleta.

La conferència continua.

—¿Sobre quinas bases la farém la pau?

—Qui te l' ase fa 'l preu. Los Estats-Units 'ns tenen á nosaltres, y ja podeu contar que no's quedaran curts al presentar la factura.

—¿No se sab poch més ó menos lo que demanar?

—Cuba, desde luego.

En Sagasta s' mira als seus companys.

—¿Que 'ls la doném?

—Vaya, sí, no siguém testaruts! Tart ó aviat també 'ns la escamotejarán.

—Després de Cuba, volen Puerto-Rico.

—¡Alsa!... Això sí que 'm dol. ¡Un isla tan espanyola, tan leal, tan...

Al ministre d' Ultramar li cau el nas y una galta per terra.

—¡Y ara, Girón! ¡Que 't cau la cara á trossos!

—Home! Si parléu de Puerto-Rico, y sento que li dihéu espanyola, leal...

—¡Ah! ¿Es dir que no es? ¿Y ls Estats-Units la volen?...

Que se la quedin... per castic! Y aixís, fora disputas.

—Ademés, pretenen també part ó partida de las Filipinas...

—¡Caramba! ¡Y de Mallorca y las illes Medes no'n han dit res?

—Per ara encare no; pero parlant parlant, qui sab!...—

La cridoria del carrer torna á sentirse.

—¿Qué hi ha?—pregunta en Sagasta trayent altra vegada 'l nas.

—¡Corts! ¡Corts! ¡Volém que s' obrin las Corts!

—¡Psé!—fa 'l president girant la esquena al poble y tornant a reunir-se ab los companys.

—Deyam, donchs... Ja no recordo ahont eram....

—A Filipinas.

—¡Ah, sí! Filipinas: desgabell que gira baix la rahó social Dewey, Merrit, Aguinaldo y Companyia. ¿Els Estats-Units las sollicitan?

—Bé han fet alguns *passos*....

—Es cert: el primer á Cavite... ¿De quin parer sou vosaltres respecte á aquest punt?

—Jo no voldria ferme ridicul per una friolera. ¿Las d'man? Que se les quedin.

—¿Ab frares y tot?

—No: 'ls frares van apart. Això s' ha de discutir ab el Papa.—

La efervescència del carrer va augmentar.

—¿Qu' es això?

—¡Corts! ¡Corts!... ¡A obrir las Corts desseguida!—

En Sagasta entre dents:

—¡Quina gent més pesada!

* *

Y la conferència va segunt.

—Lo millor es firmar un protocol, nombrar una comissió que vagi á Paris... y á sortir del fanch de qualsevol manera.

—Té rahó. ¡Un protocol, un protocol! Y la comissió ¿qui la formarà?

—Tant se val; com que tot es pura fórmula. Pot anarhi en Moret...—

La multitut reunida al carrer crida més fort que may:

—¡Corts! ¡Corts! ¡Obrin las Corts!—

En Sagasta guanya al balcó y fa un gesto de soberana descendència:

—Vajal.... ¿Ho voléu? Obrimlas.

* *

Las Corts estan obertas.

En Sagasta s' alsa, tus, s' aguanta 'l riure y parla d' aquesta manera.

—Se us participa que tot està arreglat. S' ha fet la pau, s' ha donat als Estats-Units lo que sollicitaven, s' han admés totes las seves pretensions... y s' ha acabat el bróquil. Podéu per lo tant, retirarvos quan volguéu.—

El pais, estupefacte.

—¡Y donchs, si tot està fet, si la cosa es ja irremediable ¿perque has reunit á la representació nacional?—

En Sagasta ab la major frescura:

—Com que tú may callavas: *Corts, Corts, Corts...* hi volgut darte aquest gust!—

Teló ràpid.

FANTÀSTICH.

PESAR dels desastres de la guerra, á pesar de la crisi, á pesar de la miseria que s' està cebant en un gran número de famílies traballadoras, el dia del Sant del Papa varen sortir de Barcelona mes de 17,000 pessetas destinades al tresor de Sant Pere.

Disset mil pessetas no son un gran capital, es molt cert; pero quan á Barcelona hi ha tanta gent que careix de lo estrictament necessari, no es una cosa que fins irrita veure 'l destino que's dona á una suma que aquí podrà aliviar no pocas necessitats?

* *

Lo diner de Sant Pere!...

Ja tenen sort els que l' manejan, que Sant Pere, atrapegat com deu estar en la porteria del Cel no se'n ocupa de aquestas coses.

Si Sant Pere l'legís diaris, m' agradaría veure la cara que posaría al enterarse del següent telegama que han publicat aquests dies alguns periódichs:

—Dicen de Washington—según un despacho—que el Papa es tenedor de bonos cubanos al 4 por 100, por valor de 60 millones de duros.

—¿Qué tal? ¿Qué me'n diuhen de la notícia?

* *

Los devots que han contribuït al envío de las 17,000 pessetas, deuen sentirse possehits de un entusiasme frenètic.

Ara s' explicarán l' efecte nulo que van produuir las rogacions que varen ferse á Espanya pel bon èxit de la guerra.

En aquest particular el diner de Sant Pere embolicat ab los bonos mambisos ens portava la contraria.

Burlas de la Historia:

L' expedició que comandada per Colón va descobrir l' Amèrica, sortí del port de *Palos*.

Y ara qu' hem perdut l' últim resto del nostre imperi colonial, podém ben dir que lo que va comensar á *Palos*,

A CASA

L' ARIBADA DELS REPATRIATS

¡No falta sinó que 'ls accompanyi
aquest fantasma.

De totas maneras no deixa de ser xocant que hi haja
qui per aquells andurrials puga dedicarse ab éxit á la
pesca de la sardina... en lata.

Ara que posseheixen Manila 'ls yankees han comen-
sat á trobarhi gust, se 'ls ha despertat una gana espan-
tosa y diuen y asseguran que no passarán per menos
sino per anexionar-se totes las islas Filipinas.

Ja que tenen tanta fam ¿no podrían anexionar-se á n
en Sagasta y als seus companys de ministeri?

Suprimit lo periódich *El País* per disposició del go-
bern, ha comensat á veure la llum un altre periódich
ab lo titul de *El Nuevo País*.

Celebrarém moltíssim que 'l govern no 'l posi com
á nou.

La miseria va extenentse
com un baf aterrador,
y.... en varios pobles d' Espanya
están fent festa major.

Los vapors venen de Cuba
plens de dol y de tristor,
y.... en varios pobles d' Espanya
están fent festa major.

Entrém ja de l' agonía
en lo derrer estertor,
y.... en varios pobles d' Espanya
están fent festa major!

Gran idea la que proposava días enrera un periódich
local.

Enamorats los yankees de 'n Sagasta que 'ls ha pro-
porcionat triunfos tan fàcils y positius com la capitu-
lació de Santiago de Cuba y la de Manila, li dedican
els majors elogis, calificantlo d' home d' Estat emi-
nent, gran patriota y personatje honorable.

Es de creure que després de la firma de la pau, li ai-
xecarán una estàtua.

Lo periódich aludit proposa que li erigeixin en lo
punt mes visible del Matadero de Chicago.

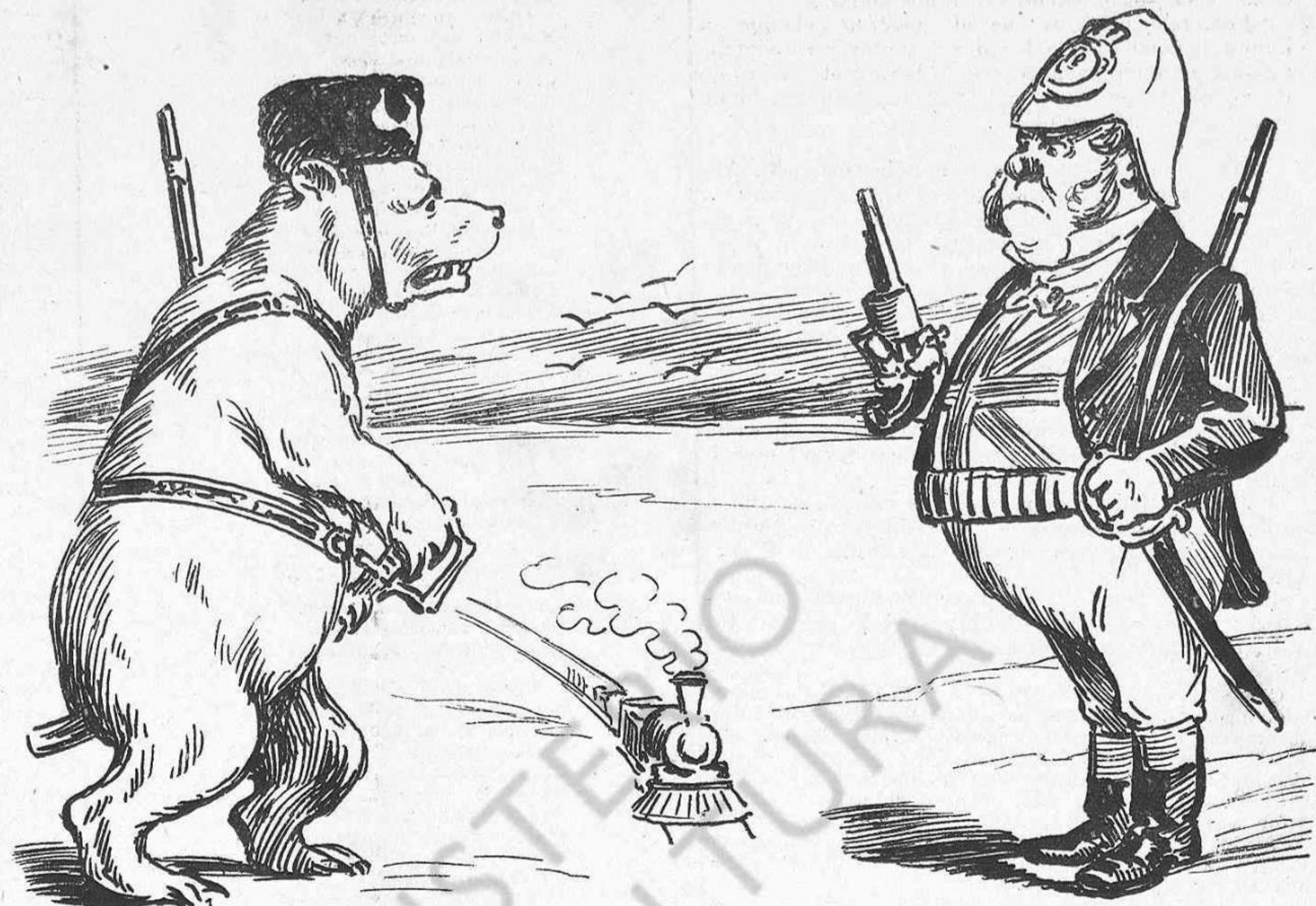
De Puerto Rico.

Lo primer jefe yankee que va penetrar á la capital
sigué 'l comandant del creuer *New Orleans*. Y diu un
telegrafia:

«Fué recibido cordialmente el jefe norte-americano

AL EXTRANJER

ENTRE RUSSIA É INGLATERRA

Per qüestió de quatre ferros,
per qüestió d' un trist carril,

l' amistat d' aquests s' aguenta
per un fil.

por el general Macías, quien acceptó una comida á bordo del *New Orleans*. — Bon profit!

Deya l' altre dia un ciutadá de bona fé:

— Desenganyeuvos: Espanya no pot salvarse si no 's fa desseguida un nou 93.

— Fuig, home—li va respondre un desenganyat.— Lo 93 ja l' hem passat fa temps. Avuy ens trobém al número 100 y ja no 'n surtím may mes.

Bismarck al morir ha deixat una fortuna de 20 millions de marchs (5 millions de duros). La base de aquesta fortuna era heredada, y 'l canceller de ferro gestionantla personalment, havia lograt aumentarla.

Y aixó que Bismarck sigue durant molt temps l' arbitre de un poderós imperi.

Elduayan, al morir, ha deixat una fortuna de 50 millions de duros. La fortuna de 'n Bismarck multiplicada per deu.

Quan va entrar en la política no tenia un quarto.... y no obstant la colossal fortuna va anar formantse, en un país pobre, decadent y esquilmat. Cap necessitat tingué 'l seu poseedor de fundar un imperi. Li bastà ab ser amich íntim y constant de 'n Cánovas.

Aquí tenen un paraïlo que fa pensar molt.

SOLUCIÓNS

A L' INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Si no-ni-mia.
- 2.ª SINONIMIA.—Plata
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—No guanyarem prou per sustos.
- 4.ª TERS DE SÍLABAS.—ES PA SA
PA TA TA
SA TA NAS
- 5.ª GEROGLIFIC.—Per cantis als terrisses.

ENDEVINALLAS

XARADA

L' escena passa al Marroch:
S' ha fet el robo d' un ruch,
y un primera-dos poruch
porta 'l procés poch á poch.

Es un tipo qu' està groch
de prima-tres, bastant flach
y dona audiencia 'l parrach
sentat en un coixí grech,
perque allà segons jo crech,
usar total fa molt crach.

JOAN B. MIRÓ.

ANAGRAMA

Ab la Pepa y lo Total
vaig aná ahí á Vallvidrera

y havent menjat un bon tot
vam passar la tarde alegre.

PEPET DE L' ALA.

ROMBO

.....
.....
.....

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona:
peix.—Tercera: alguns ne donan.—Quarta: verb.—Quinta:
lloch de correcció.—Sexta: moneda.—Séptima: consonant.

DESMARINYA.

GEROGLIFICH

++
V I I V I I
—
K K
A D
I

PEPET PANXETA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans Leon Familiar, P. Pallarings, J. Campanà, R. Campins, Guitarra, Ansia Sabatassa, Mirapeix Banqué, Un donsell, Cintet Samaranç y M. Bascieras: —Lo que 'ns envian aques-
ta setmana no fa per casa.

Ciutadans Nen Guinralda del Masnou, Joan Aubert Manent, Santiago Beleta, D. Coll, Un estudiant vilafranquí, Ali Goht, E. Rius Lira, Tap de suró vilafranquí, S. Alcalá S. y Sisket D. Paila: —Insertaré un alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutada Xanigots: Es dificil que pugui darli cabuda per sa
molta extensió. No obstant, veurem.—F. Reixach: Tot plegat
no val la pena.—Joanet: Encare no acaba d' agradarme.—F. J.
Porteria: |Endavant! |Un altre rata literari? Apuntaré al lal
Sala a la dista negra, y gracies del avis.—Anton del Singlot: Lo
sonet es massa escabros.—F. Mas Abril: Hi ha poca novetat.—
T. Abapa Ndé: Los dibuixos, en tinta negra y paper blanch.
Per las fotografias, basta una proba bona.—R. Pallejà Vendrell:
Floraleja molt.—J. Zenitara: Es massa defectuós.—J. Staramsa:
Rebut y gracies.—Quimet Idem.—Alfons Maseras Gallés: No 'm
fa fe-lis.—Fidel Delfi: Insertaré la xarada.—Mateu Cuell: |Qu'
es això? |Modernista? Veji si envia un' altra cosa mes a propo-
sit.—Q. Malleu: Veu! Hagües comensat per aquí. Entesos.—Ra-
tel Homedes: Fa unas quantas semanass que no està de xiripa:
tampoch lo qu' envia està prou bé.

Està agotantse:

LA SENYORA DE TOTHOM

HUMORADA EN VERS PER C. GUMÀ.

ILUSTRADA PER M. Moliné.

Se ven per tot arreu:—Preu: DOS ralets.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.